

## „A ty miluješ Cirkev?“

Páter Raniero Cantalamessa, pápežský kazateľ, v jednej zo svojich kázni hovorí, že apoštolovo tvrdenie: „*Kristus miloval Cirkev*“, obsahuje v sebe jednu otázku a necháva ju letieť ovzduším: Kristus miloval Cirkev, a ty? Ty miluješ Cirkev?

Nikto nikdy nemal v nenávisti svoje telo, čiže svoju nevestu, tým menej Ježiš. Prečo teda brat môj hovoríš: „Boh áno, Cirkev nie!“? Prečo dvíhaš s takou ľahkosťou obžalovateľský prst proti svojej matke, keď hovoríš: „Cirkev sa mylí v tomto, Cirkev sa mylí v tamtom, Cirkev by mala povedať... Cirkev by mala urobiť...“.

Kto si ty, že sa opovažuješ ukazovať prstom proti mojej neveste?- hovorí Pán. „*Kde je priepustný list vašej matky, ktorým som ju prepustil?*“- hovorí Boh u proroka Izaiáša“ (50, 1). Myslím, že toto slovo je určené aj mnohým kresťanom dnes: „**Kde je napísané, že som odvrhol vašu matku, Cirkev, že ona nie je viac mojou nevestou?**“.

Aj Cirkev je „*kameň, ktorý stavitelia zavrhlí*“ (stavitelia modernej sekulárnej civilizácie). Je „nevesta odvrhnutá“- odvrhnutá ľuďmi, nie Bohom. Boh je verný. V niektorých častiach sveta jestvuje špecifický výraz na označenie takýchto veriacich: „*unchurched Christians*“- „bezcirkevní kresťania“.

A neuvedomujú si, že týmto spôsobom sa oberajú nielen o Cirkev, ale aj o Krista (iba ak by ich neospravedlňovala nevedomosť alebo dobrý úmysel). S väčšou oprávnenosťou platí o Kristovi a Cirkvi, čo Ježiš povedal o každom manželstve: „*Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje*“ (Mt 19, 6).

Kto nemiluje Cirkev (ak ju raz spoznal), nemiluje Krista. Nemôže mať Boha za Otca- hovorí svätý Cyprián- kto nemá Cirkev za matku. A mať Cirkev za matku neznamena len byť pokrstený v Cirkvi, ale aj vážiť si ju, ctiť si ju ako matku.

Azda povieš: Ako je to možné? A čo s nedôslednosťou Cirkvi? A čo s tými škandálmi, dokonca i niektorých pápežov?

Hovoríš tak preto, lebo uvažuješ ako telesný človek a nie si schopný prijať fakt, že **Boh zjavuje svoju moc a svoju lásku cez slabosť**. Keďže sa ti nedarí dosiahnuť nevinnosť v tvojom živote, požaduješ ju od Cirkvi, zatiaľ čo Boh určil, že zjaví svoju slávu a všemohúcnosť cez túto strašnú slabosť a nedokonalosť ľudí, vrátane „ľudí Cirkvi“, a ňou stvární svoju nevestu, ktorá je nádherná preto, že vyzdvihuje jeho milosrdenstvo.

Boží Syn prišiel na tento svet, a ako dobrý stolár, akým sa stal v Jozefovej škole, pozbieral kúsky polámaných a dokrivených dosiek a urobil z nich loďku, ktorá vydržala na mori už dvetisíc rokov.

„Hriechy Cirkvi“! Myslíš, že Ježiš ich nepozná lepšie ako ty? Nevedel on za koho zomieral a kde boli vtedy jeho apoštoli? **Ale on miloval túto reálnu Cirkev, nie tú neskutočnú a ideálnu**. Zomrel, aby ju urobil „*svätou a nepoškvrnenou*“, nie preto, že bola svätá a nepoškvrnená. Kristus miloval Cirkev „v nádeji“, nielen preto, čím „je“, ale aj preto, čím „bude“- nebeský Jeruzalem, vystrojený „*ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha*“ (Zjv 21, 2).

Ale prečo je teda naša Cirkev taká chudobná a pomalá? Položili sme si niekedy túto otázku? Don Primo Mazzolari, ktorý istotne nebol človekom navyknutým líškať sa inštitucionálnej Cirkvi, napísal:

„Pane, som tvojim chorým telom, som ti na ťarchu ako ťažký kríž, ako rameno, ktoré nevládze. Aby si ma nenechal na zemi, vzal si na seba aj moje bremeno, a kráčaš ako môžeš. A medzi tými, ktorých nesieš, niektorí ťa obviňujú, že nekráčaš podľa pravidiel a obviňujú z pomalosti aj tvoju Cirkev,

zabúdajúc, že u nej obťaženej ľudskými nepodarkami, ktoré nemôže a ani nechce zahodiť do mora (sú to jej deti!), **niešť ich je viac hodné ako dôjsť.**“

Cirkev kráča pomaly, to je pravda. Kráča pomaly v evanjelizácii, v odpovediach na znamenia časov, v obrane chudobných a v mnohých veciach. Ale prečo kráča pomaly?

Pretože nesie na pleciach nás, čo sme ešte plní príťaže hriechov. **Deti obviňujú matku, že je plná vrások; ale tieto vrásky, ako je tomu v prirodzenej rovine, jej práve oni zapríčinili. Kristus miloval Cirkev a dal seba samého za ňu, aby bola „bez škvrny“ - a Cirkev by bola bez škvrny, keby nemala nás!** Cirkev by mala o jednu vrásku menej, keby som ja spáchal o jeden hriech menej.

Erazmus z Rotterdamu, povedal raz jednému z reformátorov, ktorý mu vyčítal, že zostáva v katolíckej cirkvi: „Znášam túto Cirkev v očakávaní, že bude lepšou, lebo aj ona musí znášať mňa v očakávaní, že ja budem lepší.“<sup>1</sup>

Kardinál Franjo Kuharič zdôrazňuje, že Cirkev stále rodí a vychováva svätcov. Živí ich Pravdou, posväcuje sviatosťami a oduševňuje láskou. A títo obyčajne nekričia na uliciach a nebijú sa v prsia kvôli svojej údajnej spravodlivosti. Pôsobia ako tichý a pretvárajúci kvas v ceste spoločnosti. Svätci sa vždy cítia v Cirkvi ako vo svojom dome. Nepreklínajú svojich hriešnych bratov, ale sa ich snažia liečiť obeťou svojej lásky.

**Naozaj je čudné, že môže niekto ospravedlniť svoje odpadnutie od Cirkvi tým, že odchádza preto, lebo Cirkev nie je dosť svätá pre jeho spravodlivosť.**<sup>2</sup>

Všetci musíme prosiť Krista o odpustenie za neuvážené úsudky a za urážky spôsobené jeho Neveste a následne aj jemu samému. Skúste povedať niektorému mužovi naozaj zamilovanému, že jeho nevesta je škaredá, že „stojí za málo“ a uvidíte, či mu môžete spôsobiť väčšiu urážku a či môžete zniesť jeho hnev.

**Musíme si vytvoriť nový spôsob, ako hovoriť o Cirkvi a uvedomiť si, čo vlastne Cirkev je.** „Pretože ja som jeden z nich- napísal Saint Exupéry o svojej pozemskej vlasti v tmavých chvíľach jej dejín- nikdy nezapriem svojich, keby čo urobili. Nebudem kázať proti nim pred cudzími. Ak mi bude možné zastať sa ich, budem ich brániť. Ak ma pokryjú hanbou, skryjem túto hanbu vo svojom srdci a budem mlčať. Čokoľvek si budem myslieť o nich, nepoužijem to ako dôkaz proti nim. Manžel nechodí z domu do domu informovať o tom, aká je jeho žena ľahotárka; neuchránil by tým svoju česť. Pretože jeho nevesta je z jeho domu, nemôže okrášľovať seba na jej účet. Radšej až sa vráti do svojho domu, uľaví si v hneve“.

Jestvuje nebezpečenstvo, že niekto urobí práve to, čo sa tu odsudzuje. Že po svojom rozídení sa s Cirkvou pôjde z univerzity na univerzitu, z časopisu do časopisu, z kongresu na kongres a bude opakovať svoje obvinenia proti „inštitucionálnej“ Cirkvi, ako by bola čímsi úplne odlišným od ideálnej Cirkvi, akú má on vo svojej mysli, **domnievajúc sa, že tak si na jej účet zachráni svoju vlastnú česť.**

**Je jasné, že svet stavia zlaté mosty každému, kto Cirkvi obracia chrbát.** „Ako je ľahké urobiť kariéru, keď sa prejde do tábora protivníkov“, hovorieval Tertulián, keď spomínal tých, čo zanechali Cirkev a prešli k nejakej heretickej sekte, kde boli hneď vyznačení úctou a hodnotami. **Za veľkými protestmi proti Cirkvi a predstaveným sa často skrýva vlastné stroskotanie vo viere.**

Či teda musia vždy a všetci v Cirkvi mlčať? Nie! Keď sa „vrátiš domov“, keď si už plakal s Cirkvou a keď si sa ponížil k jej nohám, Boh ti bude môcť rozkázať, ako to urobil iným v minulosti, pozdvihnúť

<sup>1</sup> CANTALAMESSA, R.: *A ty miluješ Cirkev?* In: Slovenské hlasy z Ríma, Rím: Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda, 1994, r. 43, č. 1, s. 24.

<sup>2</sup> KUHARIČ, F.: *Kráčajme v pravde*. Trnava: Dobrá kniha, 1996, s. 71.

hlas proti „ranám Cirkvi“. **Ale nie prv a nie bez toho, že by si v tomto poslaní v určitom zmysle nezomrel.** Svätí aplikovali aj na Cirkev, čo Jób hovoril o Bohu: „Aj keby ma zabil, chcem sa utiekať k nemu“.<sup>3</sup>

Cirkev napreduje na svojej púti, prenasledovaná svetom a potešovaná Bohom. Sila vzkrieseného Pána ju posilňuje, aby premáhala svoje trápenia a ťažkosti a aby verne zjavovala svetu jeho tajomstvo, kým sa napokon nepredstaví v jeho svetle.<sup>4</sup>

---

<sup>3</sup> CANTALAMESSA, R.: *A ty miluješ Cirkev?* In: Slovenské hlasy z Ríma, Rím: Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda, 1994, r. 43, č. 1, s. 25.

<sup>4</sup> Porov.: *Lumen Gentium*. In: Dokumenty II. Vatikánskeho koncilu, Praha: Zvon, 1995, s. 44.